

GRANOLLERS

COMUNIDAD CRISTIANA

SEMANARIO PARROQUIAL
AÑO XXI - NÚMERO 528
6 DE MARZO DE 1961

Invitación

A veces invitar es cumplir con el expediente y nada más. Si *Vd. gusta*, y ya sabemos que no se quedará, y de tal manera no tenemos intención de hacerle quedar, que si lo hiciese nos llevaríamos una desagradable sorpresa. Invitamos para quedar bien, y nada más.

Hoy, desde estas páginas, os dirijo a todos vosotros, feligreses de Granollers, una invitación para asistir a las **Conferencias Cuaresmales** que empezarán mañana. Mi invitación no es ni puede ser de esta índole. Os invito con todo el celo y fervor de que es capaz mi alma de sacerdote, que se siente responsable de vuestra santificación y de vuestra salvación. Este deber sagrado no se puede satisfacer con sólo un cumplimiento, con un mero quedar bien. Se trata de intereses sacrosantos: Los de Dios y los de vuestras almas.

Los predicadores serán instrumentos de los que Dios se valdrá para decirnos algo sobre las verdades eternas que los cristianos no pueden olvidar, pero que con tanta facilidad se borran de nuestra mente.

Cuaresma es tiempo de reflexión, de más oración, de balance de los intereses del alma. No lo pasemos en vano, no nos es lícito dejarlo perder. Aprovecha la predicación cuaresmal para cuidar de ellos. Que los intereses creados no nos hagan olvidar de los eternos, pues ¿de qué te servirá ganar todo el mundo si pierdes tu alma?

Id pues todos, hombres y mujeres, jóvenes y muchachas, a oír la palabra de estos religiosos que hablarán por y para vosotros, desde el día 6 al 11 de marzo, en los lugares y horas anunciados.

Y no olvidéis ni creáis poco oportuna mi voz que clama a vuestros oídos, ya que mi invitación es eco de aquella que San Pablo recomienda a su discípulo Timoteo: *Insta oportuna e inoportuna*, e incluso me atrevería a decir, movido por mi deber de laborar por el bien de vuestras almas, que no sólo he de invitaros e instaros, sino incluso amorosamente forzaros conforme aquello que en la parábola del Padre de Familias, dijo Jesucristo: *Fuérzalos a entrar al convite*.

Dios hablará estos días. Los predicadores vienen cumpliendo, ellos, el mandato del Señor: *Id y predicad a todas las gentes*. Oyéndoles vosotros daréis satisfacción al Divino Maestro, pues de El son estas palabras dirigidas a sus Apóstoles: *Quien a vosotros a mí me oye*.

JOSÉ CAMPO LLEÓ, Pbro.
Párroco, Deán-Arcipreste

Conferencias cuaresmales

Del 6 al 11 de marzo

Para hombres y jóvenes:

En la Caja de Ahorros Provincial - A las 10 de la noche
Rvdo. P. Miguel Bonet, S. J.

Para mujeres y muchachas:

En la Capilla de las H. H. Carmelitas, a las 4
En la Iglesia Parroquial, a las 8 de la tarde
Rvdo. P. José Maduell, S. J.

Diàleg amb el lector

Estudiants

Segurament tú també has sigut estudiant, i potser has arribat a fer algun curs de comerç o bé de batxillerat. Fins i tot encara estudies. El teu treball, la teva professió o bé els teus interessos t'ho demanen continuament.

¡Recordes, amic lector, que el 7 de març (el proper dimarts ho és) els estudiants tenen la seva festa? Sant l'omàs d'Aquino és el seu Patró. « En mig de l'Església el Senyor li obrí la boca i l'omplí d'esperit de saviesa i li vestí un mantell de glòria ».

¿No seria bonic que tots ens recordéssim en aquest dia dels estudiants d'avui? Em sembla que prou ho necessiten. Dimarts jugaran a futbol, faran molta gatzara i fins i tot algunes noies fumaran una cigarreta. Però també tots aniran a oír Missa i com que tothom es recorda de Santa Bàrbara quan trona, ells demanaran sort en els examens.

¿Preguem nosaltres pels pares dels estudiants? Ells també necessiten saber que l'educació no la trobaran els seus fills en les assignatures, (de vegades així ho creuen) sino fonamentalment en la família. Aquesta seria potser, una bona manera de recordar i acompanyar al jovent d'ara en la festa del seu Patró. No ho ho creus així, amic? — S.

Cursillos Explotación Ganado Vacuno

En la finca « Can Ribas de la Serra » de la barriada de Palou, tuvo lugar la Clausura de los cursillos de capacitación para la explotación del ganado vacuno que han venido celebrándose en varias poblaciones simultáneamente, entre las que figura nuestra ciudad. Los cursillistas en número de unos trescientos tuvieron ocasión de admirar las magníficas instalaciones existentes en dicha finca, en las que cuida el ganado en forma moderna, establecido al aire libre, experiencia que seguramente es única en fincas particulares. Los asistentes fueron atendidos por el propietario don Oriol de Riba, y don Francisco Llobet, director técnico de dichos Cursillos. Terminada la visita a dichas instalaciones agropecuarias, los cursillistas se trasladaron a un local cinematográfico de nuestra ciudad, donde fueron pasados varias películas documentales, relacionadas con su especialidad.

Subasta de obras

Han sido convocadas las pertinentes subastas para las obras de urbanización de la Calle de San José, alcantarillado de las carreteras de Caldas, habiendo sido aprobadas con carácter definitivo las de construcción de fosa séptica en el cruce del las calles Dr. Fleming y Paseo de la Montaña.

Aterrizaje forzoso

El pasado domingo en el paraje conocido por « Valldeoriolf », cerca de nuestra ciudad, una avioneta, pilotada por unos sabadellenses vióse en la necesidad de realizar un aterrizaje forzoso, debido a una avería producida en su motor, realizándolo felizmente sobre un campo de trigo. Al día siguiente reemprendió el vuelo una vez reparada dicha avería. Fueron muchos los granollerenses que fueron a contemplar dicha avioneta, en su improvisado campo de aterrizaje.

Reparto de premios

La pasada semana, tuvo lugar en la Casa de Cultura San Francisco de la Fundación P. Maspons y Camarasa el acto de Reparto de Premios de los Concursos Juveniles de Arte, Pintura y Dibujo, y de Deportes, organizados por la Delegación Comarcal de Juventudes, acto al que asistieron las primeras Autoridades de la ciudad y gran número de muchachos, al final fueron obsequiados con un ameno programa cinematográfico.

Actividad social

Prosiguiendo con sus actividades programadas para la actual Temporada de Cuaremas, en el Casino-Club de Ritmo, tuvo lugar ayer una Conferencia sobre Humor, a cargo del dibujante y humorista Carlos Conti. Para hoy, a las seis de la

Despedida del Reemplazo 1961

Con motivo de la próxima partida al servicio militar de un grupo de jóvenes conciudadanos, se sucedieron últimamente en el local de exposiciones de la Caja de Ahorros de la Diputación Provincial diversos actos de despedida.

El pasado día 24, por la noche, fue el Dr. don Juan Coll Calderón quien les habló de los peligros que entraña la repentina libertad que se ofrece al joven soldado en un ambiente completamente nuevo, sugiriéndoles adecuadas normas y consejos. El día 25 les habló sobre la Fe, el Consiliario de los jóvenes, de A. C. Mn. Juan Samper, indicando los diversos aspectos positivos de actuación que la vida de cuartel les ofrecerá. En la misma noche fue don Joaquín Raga quien de manera muy amena les expuso sus propias experiencias de soldado, significándoles la gran oportunidad que se les ofrece en el campo de la amistad.

La despedida, culminó el domingo el mediodía —después de un partido de fútbol entre selecciones de los destinados a África y Península— con un aperitivo de hermandad en el jardín del Casino-Club de Ritmo.

A todos ellos deseamos una feliz estancia en filas. — A. M.

tarde, está anunciada la tercera velada teatral con la reposición de la conocida obra de José Mª de Sagarra « L'Hostal de la Glòria », por la compañía del Centro Eulaliense, de Barcelona.

El pasado domingo, por la mañana, tuvo lugar la Reunión general ordinaria de socios accionistas y eventuales, en la que fueron aprobados el Estado de Cuentas 1960 y los Presupuestos para el presente año.

La Escuela de Formación Profesional

El edificio que deberá albergar la nueva Escuela de Formación Profesional, está adquiriendo día a día un aspecto más suntuoso, con el pintado que brigadas de trabajadores están llevando a cabo, va adquiriendo relevancia a los ojos de los granollerenses, que dirigen allí sus pasos para admirar sus líneas modernas y funcionales. La noticia de la adquisición de máquinas con destino a su futuro taller, ha puesto de nuevo en primer plano la actualidad de esta magnífica escuela, que puede rendir un gran servicio a la formación profesional de nuestros jóvenes trabajadores.

Urbanismo

En el curso de esta semana hemos advertido como la piqueta empezaba a demoler unos muros situados enfrente de la actual puerta de entrada a nuestra Iglesia Arciprestal. Es de suponer que ello representa el comienzo de las obras de urbanización de nuestra Plaza de la Iglesia, noticia que muy gustosamente brindamos a nuestros amables lectores, deseando como es natural que no conozcan interrupción.

La fiesta del Cuerpo de Bomberos

Los componentes del benemérito Cuerpo de Bomberos, de nuestra ciudad, están ultimando los preparativos de su fiesta patronímica, que celebrarán, por primera vez, el próximo domingo, día 12.

Deseamos que todos los actos que organicen, encuentren la colaboración de los granollerenses, ya que por sus abnegados esfuerzos se merecen toda clase de atenciones.

nuevas posibilidades en el lavado...

LAVADORAS CON MOVIMIENTO A VAIVEN

Edesa

Baten por igual toda la ropa - Gran capacidad
Delicado contacto con la ropa - Eficientes

DISTRIBUIDOR COMARCAL:
HOGAR LUZ

**Calle Clavé, 47
GRANOLLERS**

Granollers, portes enfora

**Claudi Colomer,
governador civil**

El diumenge passat els diaris ens donaren la notícia que un granollerí havia estat nomenat governador civil. **Claudi Colomer Marqués** és, ara, governador de la província d'Àlava.

Nascut a Granollers el 1921, Colomer desenrotllà la seva principal activitat a la nostra ciutat com a fundador i director del setmanari «Estilo». Després es traslladà a Madrid i Barcelona, on ha residit fins ara. Actualment, entre altres càrrecs, ocupava els de Diputat Provincial i Procurador a Corts de nomenament directe pel Cap de l'Estat.

**Viatge a Amèrica
d'Antoni Jonch**

Convidat pel Govern de l'Uruguay, **Antoni Jonch**, director del Parc de Barcelona ha anat a aquella nació sudamericana per tal d'assistir a la reunió preparatòria de la Federació de Parcs Zoològics Hispanoamericans que se celebrarà del 6 al 10 d'aquets mes. — V.

ESPIRITUALITAT

La Paraula de Déu

La meditació de la paraula de Déu heus aquí un altre dels temes quaresmals. L'Església ens la recomana, i ens proposa per Quaresma una sàvia selecció de lectures de la Bíblia, precisament les que contenen els moments cabdals de la història de la salvació i les seves idees bàsiques. Les podem llegir al missal, en el text de la missa de cada dia.

No hem d'insistir en la necessitat de mantenir contacte amb la paraula de Déu, perquè és evident. Si Déu ha parlat, no en tenim prou de creure, ens interessa saber què ha dit.

Més aviat cal recordar que la paraula de Déu no és com qualsevol paraula humana. Té unes característiques especials. (Altrament no fora paraula de Déu)

La paraula humana, purament ens assabenta de coses. La de Déu és *eficax i transformadora*. Escolteu, sinó, Isaïas: *Així com baixen la pluja i la neu de dalt del cel i no tornen allà sinó després d'haver assaonat i fecundat la terra, i havent-la fet germinar produint la llavor per a sembrar i el pa per a menjar, així la paraula que surt de la meua boca no torna a Mí buida, sinó que fa*

allò que Jo vull i compleix la seva missió. (Is 55, 10-14).

La paraula humana, una vegada dita, passa. La de Déu és duradera eterna: mai no deixa de ser pronunciada. « *La paraula del Senyor dura eternament* », « *La terra passarà, les meves paraules no passaran* », ens diu també la Bíblia.

Per tant, és una paraula *vivent*. No com la dels homes, que mor a l'instant de nascuda. D'una paraula morta, escrita, no en treurem res de vital — ni de la Bíblia sola, ni del Corà, ni del Dighanikaya budista —. La paraula de Déu és essencialment actual. Només la trobarem en una comunitat que la conservi fresca i vivent, jovenívola, sempre acabada de dir i continuament realitzant-se. I sempre que aquesta comunitat, evidentment, l'hagi rebuda del mateix Déu.

Aleshores, tant és que aquesta comunitat — l'Església — ens la llegeixi públicament o ens la doni en un llibre que en ésser llegit reviurà. Sempre serà una paraula viva, sempre serà la Paraula de Déu.

I serà el nostre aliment, la nostra benaurança. Tal com ho diu Jesucrist en l'evangeli d'avui: « *Sortosos els qui escolten la paraula de Déu i la guarden* » (Lluc, 11).

MN. J. CAMPS

L'actualitat té un nom : Transfiguració d'Argèlia

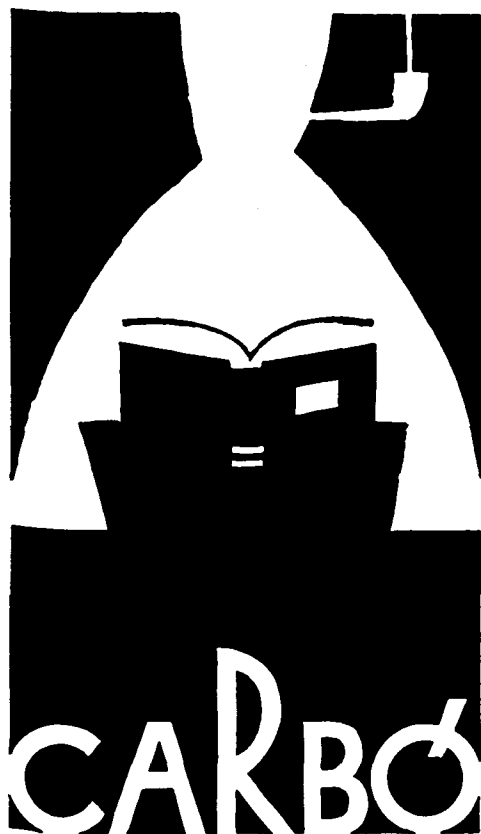
De savis és rectificar, diu l'adagi. Moltes coses, fins fa poc inacceptables pel nacionalisme francès, semblen ara perfectament correctes.

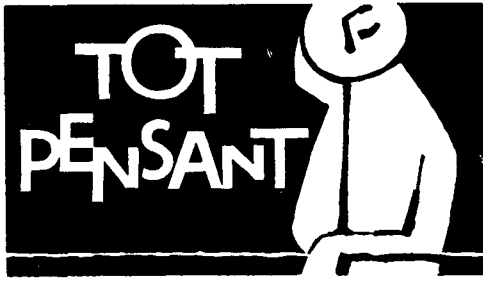
Argèlia era part integrant del territori nacional. Els guerrillers del F. L. N. no eren res més que bandes de rebels i traidors. El Govern Provisional de la República Argelina no representava ningú... No cal continuar l'enumeració. N'hi ha ben bé prou per a veure com els conceptes han canviat sensiblement.

Ara, França ja accepta el G. P. R. A. com a interlocutor vàlid per a negociar la pau. Ara ja es creu que el F. L. N., si bé no representa tots els argelins, és una organització amb la qual el Govern francès pot tractar sobre el futur d'Argèlia...

Tampoc és cap pecat creure i dir que Argèlia i una porció del territori francès són coses diferents. No cal dir que es tractava d'un fet fàcilment comprovable. No obstant, quants d'anys no s'ha tardat a acceptar-ho ! Quanta sang no s'ha hagut de vessar perquè la comprovació fos feta ! Hi ha coses que de tant de sentir les dir i de veure-les escrites acabem per creure que són veritat. És la força de la propaganda, desplegada sovint amb tot el poder i els mitjans d'un Estat modern, al servei d'unes idees interessades. Quan convé, la campanya publicitària cessa, i les idees i els conceptes, en quedar sense altra defensa que els seus propis valors, s'esquerden i s'ensorren.

Per això, ens estalviarem moltes sorpreses tan sols vigilant una mica. Procurant comprovar els fets. I, si només podem intentar-ho a través de les paraules, fent el possible per escoltar diverses veus, fins i tot aquelles que ofega la propaganda.

Educació i solidesa

Unes paraules

« Dona de valor, ¿ qui la trobarà? Molt és el seu preu; com de joia portada de molt lluny, de les últimes contrades ».

Així parla el Llibre dels Proverbis, i continua dient: *« Confia en ella el cor del seu marit, i no desitjarà altres guanys ».*

I en alguns altres passatges en que fa lloança d'ella hi trobem: *« Matinejà i repartí la vitualla als mossos i la tascu a les serventes... Obrí la seva mà a l'indigent i estengué els seus braços al pobre... De valor i fortalesa està revestida i es pot ben riure del pervindre... Sa boca obrí en sabiduria i llei de clèmència governa la seva llengua... S'aixecaren els seus fills i la proclamaren benaurada... ».*

La dona de valor, la dona forta, és omplerta de lloances. Meravella el pensar que pugui haver-hi alguna altra dona que tingui semblança amb ella. Però, ¿ perquè no ens fem la pregunta cada una de nosaltres i ens diem: perquè jo no? L'Esperit Sant no inspirà l'autor sagrat només perquè nosaltres, després d'haver llegit penséssim: *« Si, realment seria magnífic ser com ella...! »*, i després d'haver tancat tranquil·lament el llibre no ens en recordéssim més.

El Senyor no ens ha revelat res que sigui impossible de seguir. ¿ No ens trobarem que ens demanarà comptes de tot allò que hauríem pogut ésser, de tot allò que hauríem pogut fer per ajudar els altres?.

En l'epístola hi trobem el marit, els fills, els treballadors, els pobres... A tots té ella alguna cosa per a donar, i tots confien en ella.

En la nostra vida, ¿ quantes persones poden comptar amb nosaltres? ¿ Ens en preocupen, patim pels altres? Si eduquéssim bé la nostra voluntat per a anar-nos fent unes veritables dones de valor...

¿ No estarà Déu confiant en totes nosaltres, i per negligència estem desbaratant tots els seus plans?.

Llegint la Bíblia, tant l'antic com el nou testament, veuren clarament que Déu ha donat a la dona un paper importantíssim, i que ha confiat en nosaltres des del començament del segle. — PAQUITA

Essent encara un jove de divuit anys, un simple estudiant de carrera, vaig acariciar per un cert temps la idea d'esdevenir lletrat. La meua dèria era la Pedagogia, sobre tot la que es plantegen els mestres actuals: la Moderna Pedagogia. Aquest nom m'enlluernava com la llum d'un espill i em feia bullir dintre el meu ésser com una mena d'aigua de vida, que, més que no pas de vida, segurament era d'orgull. Car l'estudiant acostuma a ésser pedant i un servidor de vostès vaig caure inconscientment en el vici de la pedanteria. Inconscientment perquè no me'n adonava i perquè després... Després— res flexionant— vaig anar comprnent a poc a poc allò que un conegut pensador dels nostres dies, Heidegger, anomena la vanitat de la pedagogia moderna.

Si vostè examina detingudament aquesta pedagogia, com les senyores ho fan amb les robes exposades en els magatzems — i perdoni aquesta comparança —, la trobarà aparentment titllada, treballada, de màxima eficiència. D'immillorable qualitat, posats a fer de locutors de ràdio. Pedagogia nova se l'anomena. Servidor de vostè, per si no la coneixia. L'escola activa és una de les seves modalitats. Mai —els educadors s'entén— no havíem tingut en les nostres mans un instrument forjador d'homes tan ben calculat i precís. Un hom s'infla de satisfacció davant d'un avenç educatiu de proporcions tan col·losals i quixotesques.

Però segurament que vostè no haurà observat una cosa. Una cosa que ha fet arrugar el front de moltes persones assenyades. Les més grosses barbaritats històriques s'han comès en els últims cinquanta anys. Els anys de màxim i escrupulós refinament pedagògic. L'història, doncs, bona mestressa de la vida com deia Ciceró, ens ha fet aprendre una lliçó. Perquè quan la pedagogia semblava perfecta, els individus han resultat pitjors.

La causa d'aquest fracàs no és massa difícil de veure. Els fonaments d'aquesta pedagogia — d'ençà que Rousseau en posà la primera pedra — no ha tingut el suficient aguant i han provocat el més sorollós enderrocament que ha presenciats l'història. Pitjor que la cèlebre catàstrofe d'Agadir. Menys vistosa, no tan comentada, però pitjor. Rousseau — amb perdó dels seus mèrits — no ha resultat bon arquitecte, i l'explicació és molt senzilla. Qualsevol cristià la pot entendre perfectament. Rousseau no ha resultat bon arquitecte perquè no ha tingut present el pecat original.

Hi ha una manera d'educar fluixa, ostentosa, detallada i formalista. És l'educació donada per un ésser esquizoide. Existeix, oposadament, una altra atmosfera educativa: la de la solidesa, la purificadora atmosfera de la fonamentalitat. Aquesta darrera és una educació amb astintolament ferm; l'anterior és falsa.

En la base mateixa de tota bona educació s'hi ha de trobar forçosament la veritable noció de l'home. I l'home és un ésser ferit, amb pecat original. Aquesta és una realitat psicològica innegable i una veritat dogmàtica professada pel creient. Tot avenç pedagògic realitzat, doncs, sobre la noció vital d'un home completament sa, és un avenç que amenaça ruina. Altrament, tot avenç pedagògic dut a terme sobre el concepte vital d'un home parcialment malalt, és un avenç sòlid i ferm.

El noi té un tant per cent de bo i un tant per cent de dolent. És equivocada veure solament el tant per cent que el noi té de bo, tal com ho pidola en els seus principis la moderna escola. S'ha de partir de la totalitat del noi. I el noi és bo i dolent: les dues coses juntes; com juntes i barrejades es troben en el vas l'aigua i el vi. Els pares, doncs, que vulguin educar bé els seus fills, ho han de fer a base d'un vaivé constant, seguint acompassadament el vaivé de les ones del bé i del mal. Sí i no, dolcesa i energia, càstig i premi, perdó i severitat, encoratjament i rigidesa. Aquests dualismes han de mantenir-se constantment. Educar és un afer luctatiu. És l'afer d'aclaparar el mal i vigoritzar el bé: el mal i el bé que s'han arrelat en el cor de tots els infants que juguen pel passadís de casa i embruten les rajoles i s'asseuen a la taula de la llar cantant. És necessari tenir present això.

Lamentaria que aquestes ratlles fossin interpretades torçadament. No parlem els educadors de formar esclaus, gent apta únicament per a viure en una Dictadura. No. Tot el contrari. Educar és fer gaudir de vera llibertat. Educar és fer homes lliures. Però la llibertat no és deixar fer a cadascú el que vulgui, no és alimentar els capricis de la gent. Això seria oblidar el pecat original. I desgraciadament, aquesta actitud és força corrent en moltes famílies. Molts nois es formen, millor dit, es deformen al carrer i pugen amb una llibertat semblant a la que tenen les bèsties. Si vostè és observador, fixi's en aquests nois i miri'ls bé l'ànima que tenen en llur rostre. Són els afectes de pares inconscients en nois incontrolats. Això no és llibertat. La llibertat — segons el concepte cristià de les coses — consisteix en la vertadera possibilitat d'atansar-se a Déu.

Recital de Margarida Raurich (sopran) i Ramon Castillo (piano)

Presentats per l'Associació Cultural

Al llarg de les tres darreres setmanes els granollerins aimants de l'art musical hem tingut prou bones ocasions de felicitar-nos per la periodicitat dels actes que ens han estat oferts. Del que no podem estar massa ufanosos és de l'acolliment que en general han tingut, i molt en particular el que ressenyem. Dolia de veure, el passat divendres dia 24, la buidor en que es desenrotllà el recital de Margarida Raurich i Ramon Castillo. Cap a la tercera part de la vetllada, arribats els darrers tocatardans, el assistents a l'estatge de la Fundació P. Maspons i Camarasa vorejaven, a tot estirar, la cinquantena. I encara no tots de casa.

Cert que el nom de Margarida Raurich ens era desconegut. Pel programa fórem sabedors de que es tracta d'una cantant de nacionalitat suïssa, d'origen espanyol, — català diríem a jutjar pel cognom — que es troba cursant estudis musicals al nostre país mercès a una beca concedida per la « Delegación Española de Relaciones Culturales ». Fa uns dos anys fou galardonada amb el primer premi en un concurs juvenil celebrat a Berna, i ha actuat amb èxit en diferents sales de concert de Suïssa. Amb tot no es d'estranyar que ens fos desconeguda. Qui ha dit, però, que tan sols els nous situats al cim del candeler del « vedettisme » puguin fer presentalla d'un art acurat i autèntic? Els qui s'abstingueren d'assistir per a no córrer el risc de trobar-se amb una mitjanja, feren un mal negoci. Margarida Raurich va produir una excel·lent impressió, una admiració sincera. Si el públic fou escàs, els aplaudiments no gens.

Seria exagerat qualificar d'extraordinària la veu de Margarida Raurich. Es senzillament una veu bona. Una veu bella, avellutada, de volum discret i quantitats constants en els registres mig i agut, i que esdevé lleugerament aspre en el registre greu, cosa que afavoreix l'expressió en aquells passatges de caient més aviat dramàtic. És una veu excel·lent per copsar tota la intimitat que emboïcalla el *lied*. El més remarkable, però, fou l'expressivitat i bon gust amb que matitzà cada composició programada. Ja ens sorprengué de bell antuvi amb un cicle de cinc bellíssimes cançons, — i no set com deia el programa, — de l'anglès Henry Purcell, aplegades en forma de *suite* vocal. Dedicà la segona part a la música moderna i l'impressionisme francès. Mereixen esment les interpretacions de les *Dues melodies gregues*, de Ravel, i el Recitatiu i Aria de Lia de *El fill pròdig*, de Debussy, aquesta darrera obra com a única incursió en el gènere operístic. Obres d'Schubert, Schumann i Brahms arrodoniren el recital constituint una tercera part de cert regust popular, dins un criteri rigorosament selectiu. Hi afegí, com a obsequi, una *Jota*, de Manuel de Falla.

Ramon Castillo, al piano, fou l'acompanyant pulcre, just i equilibrat que calia. Llàstima, una vegada més, del piano, que tant enterboleix l'oïda com l'esguard.

C. S.

La nostra obligació és convertir els fills en lliures. Lliures en un sentit cristià. Lliures de tot allò que no els permet anar vers Déu. No es tracta de forçar-los, sinó de deixar-los en un camí lliure de tot impediment per a realitzar aquesta caminata essencial. Se li pot permetre — per exemple, — al fill gran l'anada al ball? Si li hem proporcionat al noi un grau de llibertat *fonda*, fins al punt que no estigui ja lligat a una passió que l'esclavitzi, se li pot permetre el ball. Depèn de les circumstàncies i de la mena de saló de ball on vagi. Tanmateix, si el noi no ha adquirit el grau de llibertat necessari — cosa la més probable — el ball li serà moralment perjudicial. Cal prohibir-li. No se'l pot deixar lliure. Deixar-lo en llibertat no seria encara haver-lo deixat lliure de la passió que en el noi gran acostuma a ésser viva. Els pares han de fer valdre plenament la seva autoritat i al noi cal d'haver-lo educat en la submissió als pares.

E. P.

Paga o muere (3) Richard Wilson (Astoria-Mundial). Historia de gangsters con un policía italiano que actúa en un barrio italiano, luchando contra la Mafia. Resulta interesante el ambiente. Bien realizada.

La casa de bambú (3) Samuel Fuller (Coliseum). Género policíaco, gangsters en el Japón. No es, pero, un film folklórico. La única escena de este tipo que aparece en el film está muy bien lograda. Está bien conseguido y se hace interesante el ambiente callejero de Tokio.

Trío de damas (3) Pedro Lazaga (Astoria-Mundial). Cinta intrascendente cuyo único propósito es distraer al público con una mujer celosa y las peripecias que pasa su marido con los celos. No está mal.

Los diablos verdes de Monte Cassino (2) Harald Reinl (Principal). Película de guerra. Cuenta el traslado, para su salvación, de las obras de arte guardadas en Monte Cassino. Bien realizada, interpretada y fotografiada. Es un poco fría.

Llanura roja (2) Robert Parrish (Canigo). Empieza siendo un film psicoanalítico y acaba en novela rosa. Su magnífica fotografía y montaje consiguen transformarlo en un film regular. Buena interpretación de Gregory Peck.

Páginas de un gran amor (3) Hans Deppe (Coliseum). Película sentimental alemana. Se propone contar el amor de un maestro de pueblo con una pintora de familia aristócrata. Todo acaba bien.

La promesa (2) Allen Feisner (Canigó). Film dramático-sentimental. Historia de seis hijos huérfanos de padre y madre. Es una cinta suave, blanda y tierna, que pone el corazón en un puño a los espectadores poco exigentes.

El pequeño ruiseñor (2) Antonio del Amo (Principal). Film sensiblero y facilón. Como espectáculo folklórico puede gustar a los aficionados. El pequeño no canta mal.

Semana próxima

La Chatte (3 R)

Tía y mamá (3 R)

El puente (3)

Il Rossetto (3 R)

Muerte en el barrio

d'Alfonso Sastre

Dia: 25 de febrer. **Escenari:** « Casino de Granollers-Club de Ritmo ». **Elenc:** « Palestra », de Sabadell.

L'autor. Va néixer a Madrid l'any 1926. És llicenciat en Filosofia y Lletres. La primera obra de duració normal que estrenà, fou *Escuadra hacia la muerte*, l'any 1953, amb un gran èxit i una més gran discussió. Següents després, *La mordaza*, *La sangre de Dios*, *El pan de todos* i *El cuervo*, totes elles acollides amb fortes polèmiques, tant per la crítica com pel públic.

La línia general del seu teatre és molt àbria i esquematitzada. S'ha dit que la seva manera de fer no té antecedents al teatre espanyol. Potser aquesta manca de connexió ha contribuït al fet que Sastre hagi tingut, i tingui encara, tants detractors, tanta gent que no comprèn o no vol comprendre el missatge que té la seva producció.

Sastre considera el teatre, no com un joc ni com una diversió, sinó com una missió transcendent, com quelcom molt seriós i alhora important i decisiu. És un escriptor de gran ambició, en el bon sentit de la paraula. Se'l considera com l'autor espanyol més representatiu de l'angoixa vital de l'home. Més que buscar tècniques i procediments nous en l'exposició dels seus drames, els orienta vers una temàtica que planteja aguts conflictes morals i socials del nostre temps, amb un estil i un llenguatge molt directes, totalment anti-declamatoris i antiretòrics. És un tràgic modern, influenciat sens dubte per Camus i Sastre.

L'obra. *Muerte en el barrio* és un drama que ha de situar-se dintre del teatre que el mateix Sastre denomina d'agitació, de combat. Sastre és un soldat que sempre es troba a primera línia. Per força, doncs, mata o mor. Davant d'una obra seva, l'espectador no queda ni pot quedar mai indiferent; surt engrescat o bé dient mil penjaments. No hi ha terme mig. Aquest fenomen el veiérem ben clar al « Casino ». I, en el fons, no ens estranya. Sastre té una manera de dir les coses, que encara

no hi estem avesats del tot. Ell pateix amb les figures que crea i el seu llenguatge sincer, concís, just, tallat i sec, no sona bé a moltes orelles. Vivim encara influenciats pel teatre altisonant i efectista. I Sastre n'és l'antítesi. Els seus personatges no són de cartró. Són de carn y ossos. I els problemes són vius, reals. I, sovint, « grés, I en les paraules, que diuen no hi ha palla. Tot és gra. I gra fort. I tot això ens ho serveix amb una magnífica plasmació de l'ambient, del clima, que arriben a convertir-se en un personatge més. I, en certs moments, en un dels més importants.

L'argument, en quatre ratlles, es del següent: Un nen ha estat atropellat per un camió. És recollit i dut al dispensari. No hi ha el metge de guàrdia i, per manca d'assistència, el nen, que podia haver-se salvat, mor. A poc a poc, creix en l'ànim de la gent del barri un sentit col·lectiu de la justícia i de la responsabilitat. I de sobte, sorgeix l'acte fortuit: el metge és trobat en un bar, perdent el temps, lliurat de nou al seu divertiment habitual: la beguda, Les sangs bullen, la temperatura ambiental i social són molt elevades i esclata la tragèdia: el metge és occit. L'autor ve a dir-nos que la injustícia sempre desemboca en una altra injustícia.

Ara bé: hi ha una cosa que no veiérem prou clara. Al pròleg, en el diàleg que sostenen el Comissari i el cafeter, es parla d'un linxament, i es diu que tothom i tot va quedar tacat de sang. Nosaltres esperàvem, doncs, que la mort del metge hauria estat causada per tots els homes presents al bar, per tot el barri. Ignorem, tota vegada que desconeixiem l'obra, si *Palestra* en modificà el final, o bé si ja és una falla del propi autor. Creiem que la idea d'aquest era plasmar precisament la incubació i l'explosió del sentit col·lectiu que abans dèiem. Fer una tragèdia en la qual el poble fos el veritable protagonista, com un « Fuenteovejuna » dels nostres dies. La forma com es resol la mort del metge, destrueix al nostre entendre precisament aquesta idea, i el drama queda molt reduït i molt difús, circumscrit gairebé a una venjança personal del pare de la criatura morta. I l'obra, així, perd molts quilats.

Els elements interpretatius. *Palestra* no defrauda mai. Amb tot, aquesta vegada la seva actuació pecà un xic d'inseguretat. Es veié que era el primer cop que representava aquesta obra, sobretot per la mica de lentitud que s'imprimí al diàleg i per algunes petites vacil·lacions de certs actors.

Sebastià Sellent, *Comissari*, s'acredità, una vegada més, com l'actor sobri de sempre, de gran estil. De tots, és el que féu el tipus amb més naturalitat. I això que és un dels papers que, en l'argot teatral, se'n

diu un or, Esteve Bertran, *Pedro*, el cafeter, no ens acabà de fer el pes, sobretot en el pròleg. Creiem que no acabà de marcar prou l'excitació nerviosa que havia de tenir. I Esteve Bertran, perquè el coneixem i ens ho ha demostrat altres vegades, és un actor a qui hem d'exigir el màxim. Arnau Julià, *Arturo*, el pare de la criatura morta, tingué moments de tot. En general, però, la seva actuació fou un xic freda. Concepció Domènech, *Juana*, ens demostrà finor i ductilitat i una perfecta penetració amb aquest breu personatge principalment en l'evocació del fill mort. un dels pocs moments en els quals Sastre rubrica el diàleg amb un accentuat lirisme. Pompili Avellaneda, *Luis*, matissà bé el tipus de noi tuberculós i desenganyat. Antoni Abadal, *Dr Sanjo*, actuà amb una digna correcció, fent una mort del tot reeixida. Cal dir que aquesta darrera escena difícil de resoldre, fou d'una gran plasticitat, aconseguida plenament, i va merèixer els més forts aplaudiments de l'auditori. La resta dels intèrprets, en papers de no gaire lluïment, col·laborà eficaçment.

Magnífica, com sempre, i del tot evocadora, l'escenografia (Ramon Ribalta). Molt ben resolt els efectes sonors (Josep Gili), que marcaren adequadament l'atmosfera de l'obra. Felicitem novament Salvador Fitè, qui palesà gran taste i fina sensibilitat en la seva tasca de director.

Una advertència final: Hem de recordar als elements de *Palestra* que el teatre del Casino, entre d'altres defectes, no reuneix condicions acústiques. Vol dir això que encara que algunes vegades vagi en contra de la naturalitat escènica, s'han d'esforçar en parlar una mica més fort. Contràriament, moltes frases i alguns fragments es perden en el buit. Això es pogué constatar molt més a l'escena final de l'obra. Aquells cops dels jugadors de dòmino amb les fitxes — que nosaltres vam creure necessaris per a assenyalar la tensió nerviosa que ha d'anar pujant de to i envair l'ànim dels actors i dels espectadors — otegaren bastant la conversa d'« Arturo » i el cafeter. Cal que no ho oblidin en futures actuacions.

R. MUNNÉ i COLL

Rafael Boluda

Ebanista Barnizador
Muebles de encargo

Restauraciones a domicilio

Tienda: Tarafa, 89 - Taller: Gerona, 85

GRANOLLERS

Todo el año...

JUGUETES - BICICLETAS

DEPORTES - TELEVISION

RADIO-CICLOMOTORES

SASTRE

Sólo marcas de prestigio

CULTOS

Parroquia de San Esteban

Domingos y fiestas de precepto

Misas: mañana, desde las 7 hasta la 1. cada hora. A las 9, Misa Parroquial. Tarde, a las 8, Misa Vespertina.

Confesiones: durante las misas.

Rosario: a las 7 tarde.

Días laborables

Misas: 8, 9 y vespertina a las 8,30.

Confesiones: mañana, de 6,45 a 10.

Comuniones: En todas las misas y cada 15 minutos desde las 6,45 hasta las 10.

Rosario: a las 7,30 de la tarde.

Domingo III de Cuaresma

Hoy, cultos según el horario de los días festivos. Por la tarde, a las 5, Santo Rosario, Vía-Crucis, sermón por un Rvdo. Padre de la Orden de Predicadores y veneración de la imagen del Crucificado.

Vía-Crucis Cuaresmal

Se practica todos los días laborables a las 7,30 y los festivos a las 5 de la tarde.

Siete domingos de San José

Continúan practicándose después del Vía-Crucis.

Colación litúrgica

El sábado, a las 9,30 de la noche, en la Sala de Reuniones, breve comentario y explicación de los textos litúrgicos de la misa del domingo.

Mes de San José

Diariamente después del Santo Rosario, (esta semana empezará a las 7, para dar tiempo a las Conferencias Cuaresmales), ejercicios propios del mes. A las 8,30, misa vespertina por las intenciones encomendadas.

Próximo domingo

El Cuerpo de Bomberos de nuestra ciudad, honrará a su patrón, San Juan de Dios, con una Misa Cantada a las 10 de la mañana.

Acción Católica y Asociaciones

Esta tarde, después del Vía-Crucis, reunión de las Marías de los Sagrarios en la Sala Parroquial.

Romería a Montserrat

Tendrá lugar los días 27, 28 y 29 de mayo. Oportunamente se anunciará el despacho de aposentos y billetes.

Bula de la Santa Cruzada

Pueden adquirirse en el Despacho Parroquial los miércoles, jueves y viernes de 12 a 1.

Capilla de los PP. Escolapios

Misas desde las 6,30 hasta las 11,30, cada hora.

Iglesia de PP. Conventuales

Misas desde las 7,30 hasta la 1,30, cada hora.

Colectas y Donativos

Reconstrucción Templo Parroquial

Colecta del día 26 de febrero . 1.374,-

Parroquia de Ntra. Sra. de Fátima

Horario de misas — Días festivos, a las 8, 10,30 y 1. Días laborables, a las 8 de la mañana.

Función Cuaresmal — Esta tarde, a las 5, con el rezo del Santo Rosario, Plegaria de Cuaresma y Vía-Crucis.

Catecismo — En el barrio « Xarlet », a las 11,30 de la mañana. En la parroquia, a las 3,30 de la tarde.

Catecismo de Primera Comunión — A partir de esta semana todos los niños y niñas que van a recibir la Primera Comunión este año, deberán asistir al catecismo parroquial los domingos y además todos los martes a las 6 de la tarde.

Conferencias Cuaresmales — El Rvdo. P. José Luis de Tudela O. F. M. C. predicador de la última Misión en Granollers y ahora en Barcelona, dará (D. m.) durante la semana del 19 al 26 de este mes, unas Conferencias para todos los fieles de la Parroquia. Para dichas conferencias se habilitará un local que oportunamente se anunciará y esperamos que la asistencia será numerosa.

Abstinencia — Recordamos que todos los viernes de cuaresma, aún para los que posean la Santa Bula, es día de abstinencia de carne.

Esperamos vuestras suscripciones para empezar las obras de la nueva iglesia.

Parroquia de San Julián de Palou

Horario de misas — Domingo, a las 8 y a las 11.

DISTRIBUIDOR EXCLUSIVO:

Martín Font

Generalísimo, 9
GRANOLLERS

MOVIMIENTO PARROQUIAL

Parroquia de San Esteban

Bautismos

Pedro García Fernández; Antonio Resina Fernández; Juan Díaz Guirado; Jorge Muñoz Masjuan; Jorge Puig Vilarrasa; Francisco de A. Rovira Garrell.

Parroquia de Nuestra Señora de Fátima

Proclamas Matrimoniales — José Orri Sancho con Elena González Valdivieso.

deportes

Resultados de la pasada jornada

Futbol

Granollers - Manresa 2 - 2

Balonmano

Granollers - Amaikat-Bat 14 - 10

Granollers - Anayak 19 - 11

Partidos para hoy

Futbol

Granollers - Gerona

Atletismo

Final del Campeonato Escolar

Un homenaje merecido

Hoy, por la mañana, en el campo del C. D. Granollers, está anunciado un homenaje a José Maymó (Pasqual-r) que desde hace tiempo se encuentra enfermo.

De todos los granollerenses deportistas y no deportistas es conocida la actividad social realizada por Maymó, ya que en el transcurso de los años, se ha cuidado de peñas de futbol, de equipos de balonmano ha organizado, el sólo, festivales a beneficio del Hospital y es miembro de la Cruz Roja y en todo ello siempre ha demostrado su gran corazón, por eso creemos que este homenaje es: **Un homenaje merecido.**

Por ello no dudamos a que, esta mañana, el campo del C. D. Granollers, se darán cita todos sus amigos y granollerenses, que deseen testimoniar su agradecimiento y admiración de la cual es merecedor José Maymó.

Se celebrarán dos partidos de futbol que serán el Vespa Club Barcelona y Vespa Club Granollers y dos selecciones de jugadores Veteranos de Granollers y Moncada.

DERBI

65 c.c.

;Rápido y estable!

Alfonso IV, 61 - GRANOLLERS - Teléfono 800

CAFE-RESTAURANTE

SALAMERO

Centro Católico - Teléfono 701

Meriendas Helados
Refrescos Batidos
y Desayunos P O L O S

Café de Calidad - Licores de marca

Alquiler de toda clase de servicio para
Banquetes y Fiestas Familiares

Té la paraula el lector

Sr. Director :

Le agradecería la publicación de estas líneas en GRANOLLERS COMUNIDAD CRISTIANA

En la encuesta: Fiesta Mayor ¿Sí o No? creo que los que hacemos algo encaminado al apostolado seglar, deberíamos intervenir. Y aunque no sepa mucho de escribir quisiera empezar a dar ejemplo, manifestando mi parecer.

No veo ninguna necesidad de suprimir la Fiesta Mayor, tan tradicional y de carácter sobre todo religioso y menos aún si hay que suprimirla para dar realce a las Ferias y Fiestas de la Ascensión.

Al contrario, creo que en primer lugar éstas deberían ser más Ferias y no tantas fiestas. Por ejemplo, esta Semana de Cine Español, según mi parecer, podría muy bien no efectuarse. Porque ni el Cine Español gana nada con qué en nuestra ciudad se celebre, ni nuestra ciudad tampoco. Más bien creo que nuestra ciudad pierde, no solamente por el gasto que ella supone sino más bien en digni-

dad. Muestras de ello creo se pondrían citar algunas: los artistas embriagados; la no aceptación de un premio; el bochornoso caso del año pasado en un Hotel de una vecina población, el acto aquél de la plaza de José Antonio tan impropio para un público formado sobre todo por niños... Todo ello no para enaltecer el Cine, ni nuestra ciudad, sino para satifacer la vanidad de unos, puede que las pasiones de otros, y, seguro, la mentecatez de los más.

Creo querido Director, que sería hora ya, de protestar ante este estado de cosas que de un tiempo a esta parte van ocurriendo en nuestra población, y que esta Semana de Cine Español parece ser la precursora. Me refiero concretamente a algunos espectáculos indignos que se han dado en nuestro Pabellón de Deporte, y a muchos del recién inaugurado club que no nos hacían ninguna falta.

Gracias señor Director, me parece que al escribir estas líneas me hago eco del parecer de muchos, que a lo mejor no tienen la valentía de hacerlo.

Su afmo. s. s.

JOSÉ GIMÉNEZ

conscientemente es un acto de fe en Dios.

El Apóstol San Juan nos lo dejó escrito en estas inconmensurables frases: « Amémonos los unos a los otros, porque el amor proviene de Dios; aquél que ama es hijo de Dios y conoce a Dios: el que no ama no conoce a Dios porque El es amor ».

El deseo de favorecer a un necesitado, de compadecerse, de compartir sus lágrimas y su indigencia, ese inefable gozo de darse uno mismo, de abnegarse por otros, es el mejor camino para conseguir una paz espiritual, es alcanzar la verdad a través del amor más bello y será, sin duda alguna, la fortaleza y el refugio en la que podremos defender nuestra aspiración para obtener la recompensa que Dios prometió a los limpios y buenos de corazón. — BATLLORI.

Centro de Estudios

Ponencia de M. Mateo

Anteayer, viernes, el Centro celebró sesión ordinaria. La ponencia corrió a cargo del numerario M. Mateo. Objeto de la ponencia: Climatología. Las diversas situaciones climatológicas observadas en Corró por el ponente fueron objeto de descripción minuciosa.

La ponencia del próximo mes estará a cargo de don Donato Puig. Su objeto: El dibujo infantil.

Edición de una ponencia de Coral Montagud

El Centro ha empezado la publicación, en edición ciclostilada, del segundo curso de ponencias. La primera editada en esta nueva forma es « Leyendas del Vallés », de Coral Montagud de Puig (e. p. d.). Parece ser que el ritmo de publicación alcanzará una regularidad de dos ponencias mensuales.

Las ponencias así editadas, podrán adquirirse al precio de 10 pesetas ejemplar.

GRAFICAS GARRELL - Teléf. 631 - GRANOLLERS

Suplemento de la Hoja Diocesana

CON CENSURA ECLESIASTICA

Depósito legal: B. 15969 - 1960

"Cáritas"

El precepto sobre el cual sentó Jesucristo sus enseñanzas y su doctrina es el amor, pero no ese amor expresado en palabras en las que confesamos nuestro aprecio a los semejantes y seres queridos, sino en un amor probado con nuestro obrar. No es suficiente lamentar las miserias y las desgracias que afligen a nuestro alrededor, ni mitigaremos el dolor de quienes las padecen, consolándolos de las situaciones en que se desenvuelven, si no nos esforzamos en ayudarles con los medios que poseemos a nuestro alcance.

Es muy caritativo rogar para que la Providencia se apiade de las necesidades de nuestros hermanos, como también lo es el que difundamos entre conocidos los padecimientos de los que sufren, con el sano convencimiento de que quienes nos escuchen puedan aliviar estas situaciones, pero jamás la caridad obrará con mayor ejemplaridad si a éstos les convenceremos con nuestro propio proceder, asistiendo a los necesitados y sacrificando nuestro bienestar en bien de aquellos que pre-

cisan nuestra ayuda y nuestro apoyo.

Seamos sinceros con nuestros semejantes y el consuelo que ofrezcamos sea efectivo. Lamentemos las dificultades de los que nos rodean; pidamos a Dios que remedie estos males pero sobretodo, demos ejemplo de las enseñanzas de Cristo y obremos de cara a nuestros hermanos ofreciéndoles nuestro esfuerzo y manifestándoles que efectivamente merecen nuestro afecto y estimación.

Si de veras quieres que tu caridad florezca para bien de los demás acude a la Parroquia; ella te indicará las familias más necesitadas a quienes si así lo deseas, personalmente podrás ofrecerles tus cuidados. Desgraciadamente la lista de necesitados es larga y hallarás en ella la familia que a tu conciencia podrás aportar mejor ayuda, según sean tus posibilidades.

Analizando nuestros actos sólo existen dos amores: el amor a sí mismo y el amor a las demás criaturas. Detrás del amor a sí mismo puede que solo exista egoísmo y quizá hasta maldad: detrás del amor al prójimo está el bien, está Dios. Por eso cuando se ama a algo que no está sujeto a uno,